

KRAAIENEST

WRAAIENEST

PETER KORSMAN

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande (schriftelijke) toestemming van de auteur veelevoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm.

Peter Korsman, Den Bosch, ©2009
omslagontwerp en typografie binnenwerk: Peter Korsman

Kraaieneſt/ kraaienneſt:
1 kraai en 1 neſt maken hier een kraaieneſt

Touching from a distance,
further all the time.

(Ian Curtis in Transmission)

CIRKEL

draag dezelfde kleren want
ik voel me hetzelfde

slaap steeds op m'n zij want
ik droom hetzelfde

dat ik slaap

dat wakker worden heerlijk wordt
als opdrogen in de gulle zon

maar ogen als tunnels steken
nog meters diepzwart af
tegen de trouwe morgen
de redder steeds, op gezette tijden
de ochtend die hier
nog niet geschreven,
niet neergestroken is

in het leegst van de nacht
leg ik mijn hand alvast open

voor een richting zonder reden
een bestemming zonder wegen
een wonen zonder vast gezicht
aan de open einder

waar mijn hart nog altijd klopt

HARTEKOOI

Al die vreselijke papieren
verbranden als mieren
onder mijn ogen;
de brandpunten
van de hartekooi
die deze volwassenheid is

want
buiten is de avond geboren
met kleuren uitverkoren
om als voor het eerst
te worden gezien
te worden gedragen

door de binnenvormen
van de kleine lettertjes
blaas ik me een rookgordijn
om te verdwijnen

in een weerzin
die ik niet begrepen wil

de spullen in deze kamer
hebben alleen elkaar
en klampen zich vast
aan de samenhang van jaren
als de ijsberende stilte weer begint,
het zuchten vol verdrongen dromen
van een huis, een luchtkasteel aan zee

nu hangt de krachtige belofte
aan een zuiver bestaan
als een dode wolf
zacht en lek
zwaar om mijn verbrande nek

ik wilde vertrekken, weg

maar alle mogelijke vertes vervaagden
terwijl ze zich sloten en verguldden
met de laatste blikken van de zon,
het vaderlijk en broederlijk oog
voor alles wat hier al zo lang is

nu moet ik verse grond maken
hier als een dier nestelen,
werpen en groeien
maar vooral waken
voor nieuwe kaalslag

want ik schoot om te missen
maar trok toch het eerste bloed
dat roder dan het mijne
dat ook het mijne is

de dag maakt haar kleuren aan

alles ademt in en
komt langzaam op
als een softone spaarlamp

alles daalt in en pakt
zijn eerste golf signalen
om zich naar land te dragen

ook vandaag
bak en bouw ik met eigen handen
maar de stenen voelen vreemd

het hulpeloze hondje
verafschuwt deze straten
dezelfde straten die ook mij
niet willen bevrienden

het is vertroebelend warm
en ik kan dit zachte wezen
in m'n al te menselijke armen
niet laten eten, niet laten slapen

toch likt het mijn gezicht
en piepen de treinen
wellustig
uitnodigend

LIGURIA

alle wolken blijven in de zee

TERWIJL

met de haren in de handen
en ogen op noodbanden
sterk vervuilde meren
keek je me aan

ik moest iets zeggen
iets dat geen pijn deed
iets dat niet in 't later lag
je schuld niet opschreef
je angst geen water gaf
ik zei het, ik wist het

je gezicht een warbol touw
je lichaam een uitgebrande kerk

want zijn lange tanden staan in je aders
en je bloedt zo verdomd leeg
als ze echt los gaan laten
terwijl je weet hoe klein,
hoe broos ze zijn

dus je poetst je kettingen
bent de verbittering genadig
bekijkt de vogels vanuit het huis
en praat jezelf steeds
een nieuw paar warme handen aan
die in deze vrieskou willen poten
terwijl je weet

de dode grond zal nooit meer leven

LEEG

word ik nog weleens leeg?
leeg
zodat ik vol kan stromen
met alle zoete daadkracht
uit mij neergelegd

loop ik nog weleens vol?
met mijn eigen bloed vergeten
zoals het onvermoeibaar spatte
tegen alle lede ogen steeds

stijg ik nog weleens op?
breek ik met de stenen
aan mijn koude voeten?

door het water gevonden en
gespleten
het heldere water uit de dagen
van het onvermengde luisieren
naar de mannenkoren
van het hart

SMELTWATER

alles was bevroren
zo ook de strenge tijd
zoals altijd, als iets goed is

in deze witte wereld
was alles weer nieuw en
een grote onbezorgdheid
klom in mij

nestelde als een luiaard
gemaakt, om eeuwig
te blijven hangen

iedereen zoekt, maar
wil geen genade vinden
dus alles smolt en vuilde
terug naar het sleetse grijs

de kleur van routine

laat ons daarom gaan
naar de nieuwe rivier
en de ontdooide wonden
wassen, afgooien, meegeven
aan al dit water onder de brug

VOOR ZE DE HONDEN LOS LATEN

ik vergeet niet, naar wie ik kijk
ik vergeet niet, naar wie ik zoek
met ogen als zeepbellen
die bol staan van wakk're kleuren
zwermen, knapzakken, lek gaan
op de dichte, angstige deuren
maar ik heb de adem

met het hart op elke tafel
als een open troef
zet ik in, speel
het lot heeft vlugge vingers
zet ik in, deel
het lot heeft vele vrienden

ik vergeet veel, niet
haar kijken, haar lokken
komt op de stille hoop
waar ik mijn rug in steek
om recht te staan
in de zon, in alle mensen te gaan
die mij zoeken, mij kwijt willen
iets in mijn ogen lezen
mij als schaduw vrezende
als een zwarte spiegel olie
onder hun rubberen zielen

mijn welkom loopt af
maar ik dans op drums
al te horen van over
de eenzaamste bergen

laat me thuis
terugkomen naar jouw
schoot van vergetelheid
maak van morgen weer
een lachertje

laat me weg
thuisblijven in jou
boot van onwetendheid
maak van gisteren slechts
'n vergissing

laat me gaan
zodat ik thuis hoor
waar ik ben

en niet mijn armen, mijn ogen slaaf
aan het werk van ik, een ander
achter die computer daar

LIGURIA II

we keken naar de sterren
zoals we dat in al die jaren
nog nooit zo hadden gedaan
en we zagen hoeveel lichtpuntjes
onze nachten zo helder maakten

we vertelden elkaar hele verhalen
zonder onze lippen los te laten, lieten
de zee zacht zijn plaagstootjes uitdelen
aan dit dommelende avondland

deze schommelstoel voor
het eiland der ziel

tot op de bodem van de fles
keken we omhoog en zagen
de horde waakvlammen van
het onhoudbaar geluk

maar wisten ons getroost
in het oneindige aantal

GLOBETROTTER

hij komt terug
om nooit meer helemaal hier te zijn
om nooit meer donker of klein te zijn

met zijn ziel zo verspreid
is het altijd ergens licht
altijd ergens dag
daar waar hij dan ook kan zijn
door zijn blik eenvoudigweg
aan het lange touw te knopen
op het weefraam van een hart
zo open, zo groot
dat het de aarde kon maken

slechts voor even
maar voor eeuwig

leg me neer, lief, en was
de mensen uit m'n haren
die mijn verhalen bewaren
om weg te gooien

leg me weg, lief, en prik
door de domme blaren
die ik wiſt te vergaren
met mijn toegeeflijkheid

de kermis op zijn koudſt

kus dit simpel hart
dat onze afkeer klopt
kus deze verbintenis
die handen warmte ſtort
in het paradijs van de nacht

door onze vader Tijd verſtoten

LANKMOED KOMT VOOR DE VAL

te water geraakt in
de kou van deze dagen
wil alles graag gaan slapen

toch trekt een reddende honger
me, tegen de zware aarde in
richting de hekkenloze hemel

een savanne van mogelijkheden

en zoveel warmer blauw dan
de dwingende diepten van
deze lustontnemende zee

zoveel bevredigender dan
het laten voor de moeite
het zwijgen met de stilte

of het voortdurende sterven
in de leegte van de drukte

ik stijg in vertrouwen en besef
lankmoed komt voor de val

PRISMA

onder deze grijze luchten
geven alle bladeren
het dwarrelend op

maar de kleuren gaan niet dood
ze vluchten samen en slaan zich
als een regroeperende ziel
voorlopig op in mij:

de eerste voorbijganger en
een welwillend onderduikadres
voor dit geruïststellend leven

warm op de maag en geest
ruikt het nu heerlijk in mij
zodat het klagen en knarsen
van de obsoleete machine
me helemaal niets
meer doet

met de ogen naar binnen gekeerd
donker ik met de avondhemel en
daal ik af naar die rustige plek

het nachtelijk zeelaken waar
in de ongestoorde schittering
van een oeverloos vertrouwen
ik zachtjes dobber met jou

voel!
de onderstromen golven
en hun warme honger
naar onbeschilderd zand
verstoken van iedere hand
die denkt de weg te moeten wijzen

daar
zullen wij aan land gaan
vloeibaar vrij zijn

we glinsteren en verwekken
ons een eigen vloedgolf
met de brandende sterren
die naar onze ogen vallen

thuiskomende
in ons vallen

PARADOXUS

deze woorden hier
zullen me verraden
maar dit verzuurde verwantschap
laat me geen keuze, immers

je zal het nooit beteren
deze dagen, deze jaren

je zwelgt in dove woede
en kauwt op je dunne staart
week van zelfverkozen zwakte
kaal van zelfgegroeide klachten
door steeds niet te kiezen
geen lijn uit te gooien

maar juist te kooien, alles
wat lucht begeert

WRINGER

dit vergeven is geen kwijten
dit zwijgen geen instemmen
met het verbranden
van onze kleren

meer een grote hoosbui
op de kwetsbare tekening van
deze in dominostenen gezette
contouren van de geest

op deze ziel
net uit de was

de wereld verandert zo-
dat we hetzelfde voelen

en we kunnen ook niets anders
dan uiteindelijk allemaal
dezelfde mensen zijn

nu, hier, met z'n allen
te jong, te vroeg verlaten
verloren op zoek
naar nieuwe zijwieltjes
of een god die ook mens is

op zoek naar wat binnen dit leven
geen aangezicht zal hebben
omdat het te oud is
om bekend,
te jong is
om gezien te zijn

alles marcheert stoïcijns
naar een nieuw evenwicht

alles trekt zonder te spreken
hetzelfde, maar zijn eigen, plan

breek ik dit hart?
of vind ik dit hart?
als ik hardop zeg
wat ik denk, zelfs
wat ik dacht

is dit nu binden?
zijn onze zwaktes
juist de schakels
die binden?

iemand zien slapen
is van 'em houden
iemand zien huilen
is op hem bouwen

omdat hij niks meer is

niks meer is
dan jij

GOOCHELAAR

de smeltende hemel gaat
in de hoge zwarte hoed
en zal een smetteloos
wit konijn worden
dat ons de weg weet

althans dat hoop ik

maar de mensen zijn moe
de mensen gaan toe

ze negeren de doodsroffel
en slaan verveeld
de gordijnen dicht

de laatste goochelaar
druipt ontgoocheld af

de dagen zijn zo snel
als van tv genomen
de nachten zo heil
dat rust niet wil komen

de rust om eens goed te dromen

ben ik deze kou?
deze niet te omarmen broeder?

voor niemand, ben ik
een doelwit of agendapunt

als het daglicht in de foto
doe ik pijn met de eis:
je hele waarheid

Ben ik deze kou?
dit gearriveerde zwijgen?

deze monolith in de ruimte
dit kabinet voor onbuigzaamheid

mensen voelen hun woorden
wegen hun blikken
tellen hun
schudden en knikken

sluiten de huizen
voor mijn vragend
mijn aankloppend hart
dat weer zal bevroren
om houdbaar te blijven

ontvang dit teken
durf te weken
het is niets

de lichten zijn uit
daar waar iedereen
naartoe gaat

maar toch
iedereen gaat
en ik zou iets kunnen missen
van wat nooit gaat gebeuren

maar toch
ik wil me verplaatsen
een groot verzet trappen
en in de neonzee zinken

tot op de huid
tot op het haar
van de bodem

tracht de roes te dwingen
mij te omringen
met volle, wilde planten
die in de warmte dansen
als dromen in de ochtend
nog niet gebroken
niet gewroken

met de kleine dingen

de stem is zacht
die me zacht zegt
niet te bouwen op
wat veranderen wil

de stem is zacht
die me zacht zegt
niet te kauwen op
wat aan me vreten wil

de stem is zacht
die me zacht zegt
niet te voeden wat
geen wortels in mijn code heeft

zo zacht
het komt niet
boven me uit

mijn malen geeft meel
voor vele giftige broden
voor veel blindweg doden

BOA LOCATOR

ik ben de slang
op vreemde vloeren
waar ik niet voor kom
nooit gevangen
of zelfs maar gezien ben

bang te ontmoeten
wat ik angst aanjaag
glibber ik
op ruwe planken
met tastende tong
stil en duister rond
in eigen griezelen

ergens roept je warme lichaam mij
met zware halen adem
om in je dromen te komen
en deze als een boos kind
te wurgen

als bladeren verlieten we de bomen
en als rookpluimen het vuur
van hun hout

in de vertes nu verscholen
wachten de tijden vervlogen
met ons

als tbs'ers
van een utopie

dit decennium heeft nog geen gezicht

en alles een beetje
is wat zo'n jeuk geeft

we menen dat we
allemaal hout snijden
voor de as van de aarde,
achten elke spaander
van grote waarde

we weten allemaal
wel een sokkel, maar

voor een held of
voor een sukkel?

BERGDORP

het hangende water
soldeert dalen aan bergen
en de wereld is grijs, onzeker
als in het oog van de dood
hoorbaar
door de stilte van dit bloed

het bloed dat stenen brak
het bloed dat paden zag
op deze grillige geboortegrond

vol Ief
zijn wij hier gekomen en
in onze zachte klerkenhanden
zouden de zuurverdiende dagen
zich willoos laten kneden

maar in deze derde nacht
ingesneeuwd en verlaten
koeſteren wij elk lichtje
dat weer wil schijnen
op deze weke lichamen

teruggeworpen blijken we
te verkleefd met alle zwaktes
die het dier in ons verkochten

tussen de verplichte nummers
die als een klimop mij staande,
als een muizenrad mij gaande
houden
zit steeds meer vrede
zit steeds meer onvrede

met de angel op de lippen
en het schuim op de woorden
bewaak ik het krimpemde geesteshuis
het huis van weleer en nooit meer
met bedden zonder wekkers

het huis waar aan het einde
van een verdwaalde nacht
geen haan kraait
naar het gezicht
van de volgende dag

STAD

de stad dooft haar winkels
en laat haar masker vallen
als de hand van een kind

toont haar ware gezicht;
een bang druipkasteel
van regen en mensen

de som der delen
is een donker van velen
waardoor het kunstlicht
haar werk kan doen

de wereld pappen
en klein houden

zodat we wel de schoenen
maar niet de sterren zien

in alle café's voltrekt zich
verraderlijk langzaam
een bitterzoete uitval
van last, lust en rede

toch
de alcohol doet nu al pijn
alsof hij niet wil wachten
op de ochtend

dat jij niet naast me ligt

stoot je hoofd

omdat het ochtendlicht brult
met indringende stralen
als messen op je keel

maar stoot je hoofd
deze zoveelste keer
als voor de eerste keer

en laat daarna de tranen gaan
om ze voor het laatzst te huilen

zodat ze langs je slapen,
de versleten trommelvellen,
sneeuw wit kunnen opdrogen
tot een nieuw bed, een wieg
voor de lichtste dromen
die eenmaal wakker
als een opwaartse kracht
in je broze lijf blijven hangen

je verse stappen knerpend licht
als die van een vogel maken

de wind laat me niet los
en in al haar reizen
ben ik haar gedachten

elke waarheid
die we aandoen
leeft maar even

ik weet, ik heb een lichaam
dat ooit zijn werk gaat weigeren
maar voor dit verplichte verliezen
parelduik ik bodemloos voort

in alle lokkende afgronden
die alleen de hoogste bergen
kunnen maken

of die paar vrouwen
in deze visserskroeg

de roddels overschaduwen
de goedbedoelde dienst
zodat de kerk zowaar
nog holler klinkt

zo blij
of
zo droef
zullen we nooit meer worden

alleen maar wijzer,
grijzer

na al het andere
wil ik weer dit
en voor al dit
ook weer dat andere

toe, geef mij
mij getijden
mijn buien
mijn ribben
mijn zijden
aan een en dezelfde figuur
uit een en dezelfde natuur

hoor dit meerstemmig gezang
zie deze collectie behang
voor de vele kamers

in dit vloeibaar hoofd
dit amfibisch hart

als een dierenrijk
in een dierentuin
bewoon ik deze hokken
de dagverblijven, de nachtverblijven

met hoge krijzen
en lage grommen
zie ik al de lieve,
al de bange mensen aan

VEILIG

wil ik veilig zijn
in het toebehoren
aan jou en de anderen
door te bekoren
jou en de anderen?

mijn dagen zullen mijn daden zijn
terwijl de zon juist haar plaats houdt
door te koken, te kolken, te branden
als een Iont naar haar redding

ik zie de vogels
hun kleine gewicht

ik zie de wolken
hun veranderlijk gezicht

laat me gaan, vriend
opdat ik terug zal komen
en lik dan mijn ogen met
je hondachtige trouw

laat me gaan
volg mij niet
maar vind me
keer op keer

vergeet veilig
de plaatsen
waar ik was

een koude wind blaast
tegen mijn warme lijf
als ik naar buiten stap

ze is te laat, ik zie nu

de zon in het water
een trein op de brug
al mijn reserves voor later
ze komen nooit meer terug!

de wereld is mooi
zie de fijnste symptomen
van de grootste systemen
zo rond
dat er geen afdruk is
van haar ware gezicht

ik zie al haar wonderen
door de gaten, gevallen
in gedachten die trachtten
oude zonden te kerven
in dit wolkenwit gezicht
ik ga

meisjes op opoefietsen
lachen naar mij
de schroom wappert
van hun smullende haren

oudjes in scootmobielen
knikken naar mij
hun pijn verzuurt
niet langer de voorbije jaren

de wereld is mooi
omdat we aan zo veel dingen
zo heel weinig kunnen doen

soms weten we dat

tot hier liet ik het komen,
zag de trage besmetting
met gesloten ogen aan

nu
slik ik steeds mijn woorden in
en vorm me naar zijn queeste
naar het verlossende antwoord
op al mijn toenadering,
mijn water bij de wijn

het wezen dat we delen
is zwak,
heeft maar één meester
en elke gezonde deviatie
spoort de weerhaken
maar al te pijnlijk aan

deze liefde voor de vrede
kost me te veel soldaten

op onze hoede
voor het onbeproefde
houden we met lakmoestongen
dit omfloerste steekgevecht

de beste bedoelingen
smoren we in de keel

onze gevaarlijkste maar
onschadelijke steek
moet ons meten
opdat we weten
wat we waard zijn
in elkaars handen

na deze inmiddels
koude kop koffie
for the road.

ik zit hoog
ik zit droog
zie de haaien naast de boot

en een nieuw land
ongevonden
onbegonnen
puurder dan alles
wat aan wal zal gaan

ik wil, na al die tijd,
zwijgen van het einde
het einde van de reis

het zoeken is mooier
dan het vinden
en
het doel is nooit mooier
dan de verwachtingen

ik zal, na al die tijd,
zwijgen van het einde
het einde van de reis

INHOUDSOPGAVE

7	CIRKEL
8	HARTEKOOI
9	de spullen in deze kamer..
10	nu hang de krachtige belofte..
11	de dag maakt haar kleuren aan..
12	LIGURIA
13	TERWIJL
14	LEEG
15	SMELTWATER
16	VOOR ZE DE HONDEN LOS LATEN
17	laat me thuis..
18	LIGURIA II
19	GLOBETROTTER
20	leg me neer, lief..
21	lankmoed komt voor de val..
22	PRISMA
23	met de ogen naar binnen gekeerd..
24	PARADOXUS
25	WRINGER
26	de wereld verandert zo-..
27	breek ik dit hart?..
28	GOOCHELAAR
29	de dagen zijn zo snel..
30	ben ik deze kou?..
31	de lichten zijn uit..
32	de stem is zacht..

33	BOA LOCATOR
34	als bladeren verlieten we de bomen..
35	dit decennium heeft..
36	het hangende water..
37	tussen de verplichte nummers..
38	STAD
39	stoot je hoofd..
40	de wind laat me niet los..
41	de roddels overschaduwen..
42	zo blij, of zo droef..
43	na al het andere..
44	VEILIG
45	een koude wind blaast..
46	de wereld is mooi..
47	tot hier liet ik het komen..
48	op onze hoede..
49	ik zit hoog..
51	INHOUDSOPGAVE